

Geceler Olmasa

– Nihat Öner · 03 Ocak 2011

GECELER OLMASA

Nihat Öner

Saçlarını yağmurlar taramış ormanlar kadar doğaya hayat veren yönümüz olmadı, uzun zamanlardır... Uzun zamanlardır hep sermayeden yedik. Güzelliklerimizi anlata anlata, yerine yenisini koymayınca bitirdik. Geçmişten söz açılınca canlanan konuşmalarımız, tavırlarımız, bugünü konuşmaya gelince cansızlaştı.

Ne zamandır doğanın ıssızlığında tebessümler dağıtmadık. Yüzümüz gülmedi. Kaçamak bakışlarımıza takılan ardıcılara payladığımız küçük sevinçlerimiz, yüreklerimize çöreklenen acılarımıza merhem olmadı. Çam ağaçlarının efsunlayan kokuları arasında beton yığınlarına döneli, nefesimizde hep bir düğümleme ile karşı karşıyayız.

Karşiki tepelerin karlı beyazlığı kadar ağarsa gönüllerimiz, siyahı unutacağız. Geceler de olmasa kara kelimesi konuk olmayacak konuşmalarımıza. Tepelerden yol bularak şarıl şarıl derinliklere sızan suların diriltici coşkunluğunda zelzeleye tutulan ihtiraslarımız çökse, bu ruh bu bedende özgün bir kimlik kazanacak.

Hayatın güzelliklerini ucuz ihtiraşlara endekslleme hastalığı bizi kuşatalı kendimize gelemedik. Sıtmaya tutulmuşçasına zangır zangır titreyen bedenimiz silkinişlerle öze doğru kayar mı acep?

Bulamaca dönmüş, adı konulmamış hayat karelerinden karma yaşantımızın örtüsünü bir açsak, utanacağımız ne de çok anımızın olduğunu fark edeceğiz belki de. Kirli isteklerin yerine gelmesi olan davranışlarımızın akacağı bir yer de yok hani... Tevbeden yollar açsak, belki kısa bir zaman diliminde arınıyoruz. O yollar lazım bize. Onun için de kötünün bize görünen taraflarına sırtımızı çevirmemiz gerekecek.

Söz konusu olduğumuzda iftihar edeceğimiz anlarımızın baskın gelmesi gerekir. Oysa henüz buna soyunmuş görünmüyoruz. Allah'ı sevmekle sevmemek arasında kalan kişinin durumundan daha vahim ne olabilir. Biliriz ki, Allah'ı seven kişi O'nun sevdiği işler yapar. Sevmediklerine yanaşmaz bile... Her şey bu cümleden başlar ve gelişir. Veya böyle olmalıdır.

Aşkın ateşine yanmış yürek sahibi, sevgilinin gönlünü kazanmak için neleri göze almaz! Beğendirmek için kendisini, başvurmayacağı yol yoktur. Söylemeyeceği söz, gözden çıkarmayacağı mal ve değer, yapmayacağı iş düşünülemez. Sevilen kainatın yaratıcısı olan Allah (c.c.) olursa, neler değişmez şu yeryüzünde! Güzellikler adına huzur ve saadet adına. Yeryüzündeki ahenk adına...

Gözlerimiz değil, yüreğimiz acıksa midelerimiz doyar. Ve daha isabetli işler yaparız. Acıkan gözlerimiz değil midir, bizi doyumsuz kılan? Nefsimiz karşısında belimizi büken, ihtiraşlara kurban eden.

Ormanlar kadar doğaya renk ve hayat veriyor muyuz? Ormanı da bitiren, yeryüzünü yüreklerimizin içine kadar kirleten biz değil miyiz? Biz değil miyiz, hayatla ölüm arasındaki yolları tıkayıp ikisini iki yabancı kılan?...

Kış kadar ilkbahara yakın olsak, yazı uzak addetmeyiz. Hem bahar gelsin isteriz, hem yaz'sız duramayız. Kışı ise yazın ararız. Doyumsuz yapımla bitmeyen arzu ve isteklerimizi kovalar dururuz.

Doğmamış yavruların da yeryüzüne duhul ettiğini farz etsek, yeryüzü çekilmez olur. Bunu bildiğimiz halde ölümü sevmeyiz. Ölecek birisi aransa sıramızı savmak için satmayacağımız kimse olmaz. Ölmekle namı hesabımıza maddi bir servet kaydedilse, ölüm dünyevi bir iltifat olsa, kimseye kaptırmayız.

Hastalık ve sıkıntı dolu bir hayatın tam ortasındayız. Her şey bize herkese olduğu gibi aynı uzaklıkta. Sevinç ve mutluluk da aynı şekilde. Yüreğimizi sırtımıza vurup göç etmek istesek bu dünyadan ölümden başka bineceğimiz vasıtamız olmaz. O araca bindik mi, şoförün götüreceği yere gitmekten başka çaremiz yok. Bu durumda amir değil, memuruz. Zaten ne zaman amir olduk ki... Nefsimiz ve bize yol göstermeye çalışan şeytanların saptırmasıyla zikzaklar çizdiğimiz şu dünyada meleklerin sesini işitebilecek kadar kulakları hassas olmadık. Meleklerin nidasını işitmek için gönüllerin pak olması gerekir. Biz ise bu yücelikten o kadar beriyiz ki!.. Aramızda bunun istisnasını teşkil eden toplum ferdi muhakkak vardır. Belki sayıları azdır.

Elektrikler kesildiğinde karanlıkta kalmayız. Veya karanlıkta kalmamak için fanus, ışıldak, çıra vs. yakar aydınlarımız. Bunlardan hiçbiri yoksa, gözlerimiz yumuk, iç dünyamızın aydınlığında oturur, düşünceye dalarız. Elektriklerin ampullerimizden aydınlık olarak odamıza süzülmesiyle kendimize gelir, kurgulayıp arzularımıza amade kıldığımız hayatımızın kalan bölümünü yaşamaya başlarız.

Hayallerimiz bizden biraz daha uzak mecralarda, tepelerin, dağların karlanmış beyazlığında gözle görülmeyecek kadar ak ışıkların arasında durur. Onu biz bile zor fark ederiz çoğu zaman. Karlı tepelerden şehrin gürültüleri arasına taşımak için onca zahmetlere girişmeye değer mi? Gözümüz, gönlümüz, tüm bedenimiz derin bir huzurun diriltici soluklarına muhtaç. Dirilmeye muhtacız. Bütün hücrelerimiz uyumuş olacak ki, hissiz ve kımıltısız bir halimiz var. Rüzgarların peşine takılıp sürüklenen hülyalarımız bir yoldan, biz bir yoldan sürükleniyoruz. Kavuşmak ne zaman?...

Su kadar, toprak kadar, ağaçlar kadar aziz, berrak ve münbit olmak arzusu içimizi kemiriyor. Bir şefkatli el, sıcak bir yorgan, sevgi seli, merhamet yumağı olmak... İnsanlara saadete erişme yolu, kederleri unutma vasıtası olmak...

Doğa güzelliklerle doludur. Çevremiz bu güzelliklerin kapladığı şirin bir saha. İnsanoğlunu bu tablodan çekip alsanız, düzen alt üst olur. Yeryüzü insanla güzel. Ama insanlığını yitirmiş, canavar kesilmiş azmanlarla değil. Vahşice yaşayan, zulmeden, yok eden, yıkan, katledenlerle değil. Diriltenlerle, imar eden ve yeryüzünü ıslah edenlerle güzel.